

Pemaitėðkė eilieraðtç vākams

KURÐĪTĖ-LINGĖ RENATA

Bagduona Stepuona portėgrapėjė

VIEJĖ ABRUOZDELÇ

– Kas tėik daug cukierku mon pridiejė,
Tçp spalvuotu, liekōtie? – klauso viejė.
Ons neþėna. Tik lakiuo padongie,
Suvel smėlguom kasas dėdlç tonkç.

Traukliuo tinklus, nertus darbōtė vuora;
Anam nikumet nier bluoga uora.
Sningliuo, bėld, linuo skalsiauis litus,
Peckiuo abruozdelius nematitus.

Mėkç stumda debeselius ronko,
Kol dar perkūnielis nesėtronka.
– Veiziek, vākāli, – avėis tėn galvelė
Daili, garbėniouta tėis kalvelė.

Tuoliau (juk ispėtriuoj?) lek gaidis
Musintās bus þaiba pasėbaidės?..
Blikt, pablikt tçp dongou numirgiejė!
Sulis abruozdelç vielek viejė.

Gaila pruociaus... Cukierkieliu dousio,
Nuspakajisio, barzelė soðokouso.
Juk negaila, – daug anū pridiejė
Ðirint, mėigtont, paslaptinga fiejė.

SLUNKIUS...

Pu kėima slunkius balduos –
Patėkrėn sava valdas,
Kap tėkros gospaduorios
Rezg mėsłės nepaduorės...

Kad tik vėina pruociaus,
Nėbūto vėsūs paluociūs!

Net mėsłės tuos neslonkiuo;
Must'ė slunkius anas ronkiuo?

Napaslenk katėns mūsa,
Velietė sava ūsu.
Ni peliū jau nebgauda –
Vo kuokė ėð tuo nauda?..

Kuoks ėe apstuojė biosos
Ðėndėina mumis vėsus?
Rçk slunkiu ton, kor balduos,
Ėðgintė ið sava valdū...

RAGANAS ĖDMĖSLĀ

Sied þmuogelis pri palongç
Veiz i debeseli tonkç.
Vėins sau trainiuojės aptingės:
„Kor tas vies viel bus pradingės?“

Pėkta ragana sorėða
Ėr pu kobėlo pakėða.
Litaus, kad nėbūto ni kvapa!
Sudþiuovinsu þali lapa.

Paliouji þuolelė, smėlgas.
Tėn, ganikluo, dėdlç ėlgas!
Netories karvelės maista;
Dar oþsokso viel pri raista

Pavasarė spalvas

Kėima gaspadorios gaidis

Kor dailiausį sponguliną –
Maists ėr liekarstės ėeiminą.
Rezgė planus nelabuoji,
Katra viejį pakavuojė.

Tiktą vielekąs ūpmėrđa,
Kad priraidiuotė rčk so dėrpo.
Anų grįposi nebrada;
biuoploms baise akis bada.

Vuo ton tarpo, jiemies pruociaus,
Vies pabiega ėđ paluociaus,
Raganas litaus papierė,
Pėmė gairvuos atsėgierė.

GONDRA MUONĀ

Stebas karklą palei prūda,
Kuo tuos varlės tčp pablūda.
Trauk gadpīnkas seserelės,
Dar net ne vėina, vuo kelės.

Anuoms nerūp, kad gondralis
Parlek. Spronds anuo nubalės,
Ēlgas kuojės tčp rauduonas,
Stebas gėismiem, varliū muonās...

Tuos, kad siautie, kad kavuojės,
Morkėliuojės ėr puolinuojės,
Parbrend ėlgakuojis paukėtis:
– Bėnk, pāliukė, to tėn taukėtė...

Nes pagavės smuokavuoso,
Ton gardoma sopėnuoso.
Debesielis sosėzgrėba,
Vėsos paprūdīs apkėba

Mėglo tėrėto, kap smetuono.
Bėngiės vėsė gondra muonā...
Nčn pāliūkiu pamatitė,
Rčks najiedosem skraiditė.

MONA BUOĖIUS

Vuo geroms
Tuo buoėiaus mona!
Piliuo sola ėđ uzbuona.

Liguom, kad tik
Nanoskriausto,
Slep saldaini po apsiausto.

Siedas ont glauniusės krasės,
Pakauėieli pasėkasės.

Opšėdūmėj pīpka sava
Klaus, kų ėđėndėin berokava?

Ar gėrdiejuot blezdingelė
Ēėrėdkaujīt tėn, pri pat kelė?

Ont tuo laida, priđās viejį;
Katėns akis praveiziejė.

Vėskou pėna, buoėius mona
Kad ėr kėlsta uns uzbuona...

Lađ gardoms...
Kap pri apsiausta
Đindėin muni ons
Prikausta.

*Apatiu – Bagduona Stepuona portėgrapėjė
„Pavasarė pėidā“*

